

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 331/2013-39

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 4. júna 2014 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ivetty Macejkovej a sudcu Sergeja Kohuta prerokoval prijatú sťažnosť J. K., zastúpeného advokátom Mgr. Dušanom Šimúnom, Advokátska kancelária, Mgr. Dušan Šimún – advokát, s. r. o., Bajzova 2414/10, Žilina, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 8/05 a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 8/05 **p o r u š i l** základné právo J. K., aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietáhov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Okresnému súdu Žilina vo veci vedenej pod sp. zn. 6 C 8/05 **p r i k a z u j e** konať bez zbytočných prietáhov.

3. J. K. priznáva finančné zadostučinenie v sume 1 500 € (slovom tisícpäťsto eur), ktoré je Okresný súd Žilina povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. J. K. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 413,91 € (slovom štyristottrinásť eur a deväťdesiatjeden centov), ktorú je Okresný súd Žilina povinný vyplatiť na účet jeho advokáta Mgr. Dušana Šimúna, Advokátska kancelária, Mgr. Dušan Šimún – advokát, s. r. o., Bajzova 2414/10, Žilina, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. II. ÚS 331/2013-16 z 19. júna 2013 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť J. K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 8/05 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Z obsahu spresnenej sťažnosti vyplynulo najmä, že:

«(...) Na základe žaloby sťažovateľa podanej dňa 17. 01. 2005 sa vedie na Okresnom súde v Žiline súdne konanie medzi sťažovateľom ako navrhovateľom a odporcami v rade 1/ REALITY LAURIN, a. s.(...), v rade 2/ Stavebná mechanizácia, s. r. o.(...), v rade 3/ SWIMEA, s. r. o.(...), o zaplatenie 15.521,73 Eur s príslušenstvom. Súdne konanie je vedené na Okresnom súde v Žiline pod sp. zn. 6C/8/2005.

Podľa názoru sťažovateľa(...) postup okresného súdu v konaní spĺňa charakter zbytočných prietáhov v konaní.

(...) Sťažovateľ preto podal sťažnosť na prietahy v konaní zo dňa 08. 07. 2008 predsedovi Okresného súdu v Žiline, pričom pod týmto tlakom okresný súd vydal(...) uznesenie o pripustení pristúpenia účastníkov na strane odporcu. Predseda okresného súdu písomnosťou zo dňa 29. 7. 2008 vyhodnotil sťažnosť na prietahy ako čiastočne dôvodnú, pričom uvádza, že k určitému zdržaniu na strane konajúceho súdu došlo v období od apríla 2007 do januára 2008. Taktiež verejný ochranca práv listom zo dňa 15. 12. 2008 došiel k záveru, že postupom Okresného súdu v Žiline v tomto konaní je preukázané porušenie základného práva na prerokovanie veci v primeranej lehote.

Sťažovateľ ďalej uvádza, že okresný súd rozhodol vo veci samej rozsudkom č. k. 6C/8/2005-219 zo dňa 6. 11. 2009, ktorý bol v časti zamietajúcej žalobu voči odporcovi v rade 1/ zrušený rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. k. 6Co/97/2010-291 zo dňa 19. 08. 2010 a vec bola vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie. Spis bol na okresný súd vrátený 14. 10. 2010 a okresný súd až po takmer 6 mesiacoch vydal uznesenie o zamietnutí prerušenia konania a priznal trovy odporcom(...)

Ďalšie pojednávanie bolo okresným súdom nariadené až na deň 9. 3. 2012, t. j. teda až po takmer 17 mesiacoch od vrátenia spisu z krajského súdu, čo nemožno charakterizovať inak ako nečinnosť súdu, ktorá má za následok zbytočné prietahy v konaní. (...) Je pravdou, že v tomto období podal sťažovateľ odvolanie voči rozhodnutiu o trovách odporcov v rade 2/, 3/, o ktorom rozhodoval krajský súd. Sťažovateľ však tvrdí, že po prvé toto nemôže byť dôvodom na nevykonávanie úkonov vo veci samej, medzi ktoré patrí aj vykonávanie pojednávania a po druhé okresný súd mal prioritne vykonávať úkony vo veci samej a nie zaoberať sa otázkou trov konania. (Tu odkazujem za použitia analógie aj na nález Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 221/04, kde sa uvádza, že dôvod na odročenie pojednávania, ktoré malo spočívať v zaslaní spisu ústavnému súdu, je neakceptovateľný a takýto postup ukazuje len to, že okresný súd nedokázal zvoliť vhodný prístup k nariadenému pojednávaniu, napr. vytvorenie kópie spisu a podobne.).

Následne okresný súd vykonal ohliadku pozemku dňa 23. 5. 2012 (t. j. po 19 mesiacoch od vrátenia spisu z krajského súdu). Uvádzam, že krajský súd v rozhodnutí č. k. 6Co/97/2010-291, ktorým vrátil vec na ďalšie konanie nariadil okresnému súdu vykonať

tento dôkaz, pričom odporučil okresnému súdu, aby ohliadku vykonal až po vytýčení hraníc parcel K. znalcom, nakoľko by tým okresný súd získal zreteľný obraz o hraniciach pozemku. Okresný súd tak bol takúto dlhú dobu nečinný a navyše postupuje neefektívne a nesústredene, nakoľko ohliadku vykonal pred vytýčením hraníc pozemku.

Okresný súd však ustanovil znalca až uznesením č. k. 6C/8/2005-505 zo dňa 19. 07. 2012, kde sťažovateľ uvádza, že súd tak mohol urobiť bezprostredne po doručení spisu z krajského súdu, t. j. po 14. 10. 2011, navyše keď mu krajský súd odporučil urobiť tak pred vykonaním ohliadky. Avšak ani ustanovenie znalca až po 2-och mesiacoch po vykonaní ohliadky nemožno považovať za konanie v primeranej lehote. Znalcovi bola okresným súdom stanovená lehota na splnenie povinnosti 60 dní od doručenia spisového materiálu. Súd doručil znalcovi spis až v mesiaci september 2012, a to aj napriek tomu, že uznesenie o ustanovení znalca nadobudlo právoplatnosť dňa 27. 7. 2012. Pričom do dnešného dňa nebol znalecký posudok vypracovaný, čo je viac ako 10 mesiacov od právoplatnosti uznesenia o ustanovení znalca. Okresný súd uvádza, že spis bol následne dočasne znalcovi odobratý dňa 2. 10. 2012 po dobu rozhodovania súdu o návrhu sťažovateľa na nariadenia predbežného opatrenia, avšak sťažovateľ tvrdí, že znalcovi nič nebránilo splniť to, čo mu ukladalo uznesenie súdu o jeho ustanovení. Po prvé znalec si mohol urobiť kópiu spisu, po druhé úlohy, ktoré boli súdom uložené, mohol splniť aj bez toho, aby mal neustále po dobu vykonávania uložených činností spis pri sebe(...) Po tretie keby okresný súd ustanovil znalca bez zbytočného odkladu po vrátení spisu z krajského súdu, resp. aspoň doručil spis znalcovi bez zbytočného odkladu ihneď po nadobudnutí právoplatnosti uznesenia o jeho ustanovení, mal by dostatok času na jeho naštudovanie a vyhotovenie kópie a prípadne vypracovanie znaleckého posudku. Navyše znalec podaním zo dňa 04. 04. 2013 požiadal okresný súd o predĺženie lehoty na splnenie povinnosti, ktorú odôvodnil okrem iného aj vysokou pracovnou zaneprázdnenosťou, pretože vypracováva znalecké posudky aj pre iné súdy, na základe čoho okresný súd predĺžil znalcovi lehotu do 15. 5. 2013. Avšak znalecký posudok aj napriek tomu nie je doposiaľ vyhotovený. Okresný súd však doposiaľ nevyužil svoje poriadkové oprávnenia dané ustanoveniami OSP. Tu opakovane zdôrazňujem, že znalec mohol a mal byť ustanovený okresným súdom bezprostredne po doručení spisu z krajského súdu, čo sa udialo dňa 14. 10. 2011. Takýto postup okresného súdu spĺňa charakter zbytočných prieťahov v súdnom konaní.

Sťažovateľ preto podal dňa 13. 02. 2013 sťažnosť na prietahy v tomto konaní predsedovi okresného súdu. Predseda súdu vyhodnotil písomnosťou zo dňa 16. 04. 2013 túto sťažnosť ako dôvodnú, pričom uviedol: „Vzhľadom na doterajšiu dĺžku súdneho konania pred okresným súdom (viac ako 8 rokov) a jeho súčasný stav, berúc do úvahy konkrétne okolnosti daného prípadu, ako aj dôvody, pre ktoré v konaní nebolo doposiaľ právoplatne rozhodnuté, považujem činnosť súdu za neefektívnu, čím došlo k porušeniu práva na prerokovanie bez zbytočných prietahov. Sudca vznik určitých prietahov v konaní odôvodnil pracovnou zaťaženosťou.“ (...)

Sťažovateľ poukazuje na to, že trvanie napadnutého konania sp. zn. 6C/8/2005 (viac ako 8 rokov) je už samo osebe celkom jednoznačne neprimerané.

(...) o nesústredenom a neefektívnom postupe okresného súdu svedčí zrušenie jeho rozhodnutia voči odporcovi v rade 1/ v odvolacom konaní, a to v dôsledku zistených nedostatkov prijatého rozsudku. Krajský súd v zrušujúcom rozhodnutí vytkol okresnému súdu nasledovné: „Odvolací súd považuje závery okresného súdu v tom smere, že konanie navrhovateľa malo v predmetnej veci smerovať k ukončeniu protiprávneho stavu podaním žaloby podľa § 135c OZ za predčasné. (...)“ Ďalej o neefektívnom postupe okresného súdu svedčí aj to, že okresný súd aj napriek odporúčeniu krajského súdu najskôr vytýčiť a označiť hranice dotknutých parciel a až potom vykonať ohliadku, tieto úkony vykonal opačne.

Predmetné súdne konanie v súčasnosti trvá viac ako 8 rokov, pričom podľa názoru sťažovateľa nejde o právne a fakticky zložité konanie a stav, v ktorom sa konanie v súčasnosti nachádza nekorešponduje s takto dlhotrvajúcim konaním. Sťažovateľ tvrdí, že vyššie uvedeným postupom Okresného súdu v Žiline došlo v konaní sp. zn. 6C/8/2005 vo vyššie uvedených prípadoch jednotlivo, ako aj v priebehu súdneho konania ako celku k prietahom, pričom tieto prietahy sú takej intenzity, závažnosti a rozsahu, že ich je potrebné kvalifikovať ako zbytočné prietahy, ktorými došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa upraveného v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

(...) Podľa sťažovateľa tým, že bolo porušené jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a právo na prejednanie veci v primeranej lehote a nebolo doposiaľ v predmetnej veci vydané právoplatné rozhodnutie súdu vo veci samej, nachádza sa sťažovateľ neprimerane dlhú dobu v stave právnej neistoty. V tejto súvislosti sťažovateľ

zdôrazňuje, že predmetné súdne konanie už trvá viac ako 8 rokov, pričom jeho súčasný stav nezodpovedá takejto dĺžke konania. Sťažovateľ sa tak nepriemerne dlhú dobu nemôže domôcť právoplatného rozhodnutia a ochrany svojich práv v konaní pred všeobecným súdom. Je zrejmé, že právna neistota sťažovateľa sa odstráni len vydaním právoplatného rozhodnutia všeobecného súdu, pričom podľa vývoja konania nie je možné domnievať sa, že tak bude vykonané v blízkej budúcnosti.

Na základe vyššie uvedeného si sťažovateľ týmto súčasne dovoľuje požiadať Ústavný súd SR o priznanie finančného zadosťučinenia vo výške 5.000,- Eur. (...)

V prípade vyhovenia tejto sťažnosti si sťažovateľ dovoľuje požiadať Ústavný súd SR aj o priznanie trov konania vzniknutých v konaní o tejto sťažnosti(...) Trovy právneho zastúpenia (...) predstavujú spolu sumu 275,94 Eur. (...)

Na základe uvedených dôvodov dovoľuje si sťažovateľ požiadať Ústavný súd Slovenskej republiky, aby(...) sťažnosti vyhovel a rozhodol že:

1. Základné právo sťažovateľa J. K. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy(...) a jeho právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru(...) postupom Okresného súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 6C/8/2005 bolo porušené.

2. Okresnému súdu v Žiline prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 6C/8/2005 konal bez zbytočných prietáhov.

3. Sťažovateľovi J. K. priznáva finančné zadosťučinenie v sume 5.000 Eur, ktoré mu je Okresný súd v Žiline povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.

4. Okresný súd v Žiline je povinný uhradiť sťažovateľovi J. K. trovy konania(...) na účet jeho právneho zástupcu do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu. (...)

2. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: okresný súd, zastúpený jeho predsedom, listom sp. zn. 1 SprS/493/2013 z 9. októbra 2013 a právny zástupca sťažovateľa stanoviskom k uvedenému vyjadreniu okresného súdu z 10. novembra 2013.

2.1 Predseda okresného súdu sa vo svojom vyjadrení stotožnil s pripojeným stanoviskom zákonného sudcu, ktorý popísal chronológiu úkonov vykonaných súdom v danej veci, a dodal, že podľa jeho názoru sa na prietáhoch v predmetnej veci podieľal aj

sám sťažovateľ najmä tým, že nezaplatil včas súdny poplatok, nepodal riadny žalobný návrh, keď nepresne označil odporcu, nezúčastnil sa vždy pojednávania, jeho právny zástupca nesplnil vždy povinnosť, ktorú mu uložil súd. Okrem uvedeného dodal tieto relevantné skutočnosti:

« (...) Pokiaľ(...) v dotknutej veci došlo vo veci k zbytočným priet'ahom v konaní súdu, považujem za potrebné uviesť, že tieto boli objektívne zapríčinené mojou neprimeranou zaťaženosťou, z ktorej vyplýva, že nie je možné v každej mne pridelennej veci konať bezodkladne. V súvislosti s uvedeným si aj napriek rozhodovacej praxi Ústavného súdu SR, ktorá nezohľadňuje(...) nedostatky v materiálnom a personálnom zabezpečení súdu, dovoľím poukázať na nasledovné:

Do funkcie sudcu som bol menovaný prezidentom SR dňa 17. 01. 2007 s pridelením na Okresný súd Žilina. Hneď po mojom nástupe na Okresný súd Žilina som dostal pridelených na rozhodnutie 313 nerozhodnutých vecí registra C. Išlo o súdne oddelenie 6C, ktoré zostalo po sudcovi, ktorý bol s účinnosťou od 01. 01. 2007 preložený na Krajský súd v Žiline. Ku dňu 31. 01. 2007 (teda 13 dní po mojom nástupe na Okresný súd Žilina 18. 01. 2007) bolo v súdnom oddelení 6C nerozhodnutých 158 vecí starších ako rok a 106 vecí starších ako 2 roky(...) Poukazujem na to, že ku dňu môjho nástupu, t. j. 18. 01. 2007, bol v súdnom oddelení 6C zo všetkých súdnych oddelení vybavujúcich agendu registra C (občianskoprávne veci) druhý najvyšší zostatok nerozhodnutých vecí (po súdnom oddelení 13C), avšak prvý najvyšší zostatok nerozhodnutých reštančných vecí starších ako 1 rok (158 vecí) a druhý najvyšší zostatok nerozhodnutých reštančných vecí starších ako 2 roky (106 vecí, v súdnom oddelení 24C bol zostatok 118 vecí). Je ďalej nutné poukázať zároveň na to, že podľa výkazov súdnych oddelení vybavujúcich agendu registra C k reštančným veciam starším ako 5 rokov ku dňu 31. 03. 2007(...) bolo v súdnom oddelení 6C 67 nerozhodnutých vecí starších ako 5 rokov z celkovo 94 štatisticky neskončených vecí starších ako 5 rokov(...) Na dokreslenie tohto stavu uvediem to, že najstaršia vec, ktorá mi bola pridelená pri mojom nástupe na prejednávanie a rozhodnutie, napadla na Okresný súd Žilina v roku 1985 a pri mojom nástupe bola tak stará 22 rokov. Ďalej treba uviesť, že celkovo 49 vecí z uvedeného počtu nerozhodnutých vecí bolo s nápadom spred roku 2000, a to v členení: 1 vec z roku 1985, 2 veci z roku 1990, 3 veci z roku 1991, 4 veci z roku 1992, 3 veci z roku 1993, 8 vecí z roku 1994, 2 veci z roku 1995, 4 veci z roku 1996, 8 vecí z roku 1997, 6 vecí z roku 1998

a 8 vecí z roku 1999 a tiež to, že v mnohých týchto veciach sa pred mojim nástupom viac ako 6 rokov vôbec nekonalo. V súčasnosti je v mojom súdnom oddelení nerozhodnutých vecí starších ako 5 rokov 20 (t. j. menej ako 1/3 zo stavu, ako to bolo pri mojom nástupe do funkcie) a starších ako 2 roky 63 (t. j. o 43 menej, teda viac ako o 2/5 menej, ako pri mojom nástupe do funkcie). Ďalej na porovnanie môžem uviesť, že pri mojom nástupe do funkcie bolo celkovo vybavujúcich agendu registra C 14 sudcov (vrátane mňa: na porovnanie so súčasnosťou je to dnes len 11 sudcov pri narastajúcom nápade vecí), pričom stav nerozhodnutých vecí v jednotlivých súdnych oddeleniach bol ku dňu 31. 01. 2007 nasledovný: 2C 290 vecí, 4C 259 vecí, 6C 313 vecí, 7C 251 vecí, 8C 268 vecí, 13C 342 vecí, 14C 187 vecí, 16C 212 vecí, 17C 231 vecí, 18C 181 vecí, 24C 172 vecí, 25C 220 vecí, 27C 206 vecí a 31C 259 vecí. Možno konštatovať, že jedna tretina súdnych oddelení vybavujúcich agendu registra C mala v čase môjho nástupu na Okresný súd Žilina takmer o 1/3 menší počet nerozhodnutých vecí. Mám teda za to, že už v čase môjho nástupu na Okresný súd Žilina som bol oproti iným sudcom tunajšieho súdu zaťažený nepomerne viac a pri tvorbe rozvrhu práce na rok 2007 nebola rešpektovaná zásada rovnomernej zaťaženia sudcov podľa ust. § 52 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. (súčasne poznamenávam, že na rozdiel od stabilizovaných sudcov pri mojom nástupe, bolo pre mňa všetkých 313 prevzatých vecí úplne nových s potrebou naštudovania niekoľko tisíc strán listín tvoriacich spisový materiál z konania v dotknutých veciach). Na uvedený stav som po mojom nástupe poukázal v námietkach sudcu podľa ust. § 34 ods. 3 zákona č. 385/2000 Z. z., ktoré sú uložené pod 1 SprR/286/2007. Ďalej mi bolo po mojom nástupe až doposiaľ pridelených na rozhodnutie cca 2100 vecí registra C (okrem toho vybavujem aj agendu Cpr, S a D), teda za čas výkonu mojej funkcie mi bolo pridelených celkovo cca 2410 vecí registra C, z ktorých takmer 2100 bolo už rozhodnutých. Na uvedenú zaťaženosť som viac krát upozornil predsedu súdu, pričom však nedošlo k žiadnemu zlepšeniu a situácia na Okresnom súde Žilina sa neustále zhoršuje, a to aj napriek snahe všetkých sudcov o čo možno najvyšší výkon (napr. tento rok som rozhodol priemerne viac ako 30 vecí mesačne, avšak nápad do súdneho oddelenia je tak vysoký, že skoro vôbec nedošlo k poklesu stavu nerozhodnutých vecí v mojom súdnom oddelení).»

2.2 Právny zástupca sťažovateľa na uvedené vyjadrenie predsedu okresného súdu nezaujal zásadné stanovisko, v stručnosti iba uviedol:

„(...) Týmto oznamujem Ústavnému súdu SR, že vo vyššie uvedenej veci netrvám na tom, aby sa konalo ústne pojednávanie.

Čo sa týka vyjadrenia Okresného súdu v Žiline mám za to, že sa v ňom neuvádzajú žiadne okolnosti, ktoré by vyvrátili skutočnosť, že postupom Okresného súdu v Žiline došlo v predmetnom súdnom konaní k zbytočným priet'ahom.“

3. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil tento priebeh a stav konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 6 C 8/05:

Dňa 17. januára 2005 sťažovateľ podal okresnému súdu proti spoločnosti REALITY LAURIN, a. s. (ďalej len „odporca 1“), žalobný návrh na zaplatenie sumy 467 607,50 Sk s prísl. z titulu bezdôvodného obohatenia za užívanie pozemkov. Vec bola zaevidovaná na okresnom súde pod sp. zn. 6 C 8/05.

Dňa 19. apríla 2005 súd vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku.

Dňa 9. mája 2005 sťažovateľ požiadal súd o oslobodenie od súdnych poplatkov.

Dňa 18. mája 2005 bol sťažovateľ vyzvaný na zaslanie riadne vyplneného potvrdenia o jeho osobných, majetkových a zárobkových pomeroch.

Dňa 7. júna 2005 bolo súdu doručené uvedené potvrdenie.

Dňa 4. júla 2005 sa odporca 1 vyjadril k návrhu.

Dňa 4. augusta 2005 okresný súd uznesením č. k. 6 C 8/05-39 sťažovateľovi nepriznal oslobodenie od súdnych poplatkov.

Dňa 23. augusta 2005 sťažovateľ podal proti uvedenému uzneseniu odvolanie.

Dňa 9. septembra 2005 bol spis predložený Krajskému súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“), aby rozhodol o uvedenom odvolaní sťažovateľa.

Dňa 23. septembra 2005 sťažovateľ rozšíril svoj návrh na ďalších odporcov: 2. SWIMEA, s. r. o., 3. Stavebná mechanizácia, s. r. o., a 4. Vlastníci koní.

Dňa 30. septembra 2005 krajský súd potvrdil napadnuté uznesenie okresného súdu.

Dňa 10. novembra 2005 bol spis vrátený okresnému súdu.

Dňa 13. decembra 2005 bol sťažovateľ opätovne vyzvaný na zaplatenie súdneho poplatku do 10 dní od doručenia výzvy.

Dňa 12. januára 2006 sťažovateľ opakovane požiadal súd, aby bol oslobodený od súdnych poplatkov.

Dňa 23. mája 2006 okresný súd uznesením č. k. 6 C 8/05-62 sťažovateľovi opäť nepriznal oslobodenie od súdnych poplatkov. (Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 17. júna 2006.)

Dňa 24. mája 2006 súd vyzval sťažovateľa, aby spresnil svoj návrh na rozšírenie odporcov, teda, aby presne identifikoval odporcu označeného ako „*Vlastníci koní*“.

Dňa 3. júla 2006 sťažovateľ reagoval na uvedenú výzvu súdu tak, že rozšírenie svojho návrhu o ďalších odporcov zobral späť.

Dňa 1. decembra 2006 si odporca 1 „*pre prípad zastavenia konania*“ uplatnil náhradu trov konania.

Dňa 8. januára 2007 súd vyzval odporcu 1, aby špecifikoval trovy konania.

Dňa 15. januára 2007 súd vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdnych poplatkov.

Dňa 15. januára 2007 odporca 1 špecifikoval uplatnené trovy konania.

Dňa 15. februára 2007 okresný súd uznesením č. k. 6 C 8/05-75 konanie zastavil pre nezaplatenie súdneho poplatku.

Dňa 21. februára 2007 sťažovateľ uhradil súdne poplatky za podaný návrh.

Dňa 6. marca 2007 sťažovateľ podal voči uzneseniu č. k. 6 C 8/05-75 odvolanie.

Dňa 9. marca 2007 okresný súd uznesením č. k. 6 C 8/05-81 zrušil svoje predošlé uznesenie o zastavení konania. (Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 31. marca 2007.)

Dňa 9. januára 2008 sťažovateľ znovu rozšíril svoj návrh na ďalších odporcov: 2. SWIMEA, s. r. o. (ďalej aj „odporca 2“), 3. Stavebná mechanizácia, s. r. o. (ďalej len „odporca 3“), a súčasne spresnil z tohto dôvodu rozsudový návrh.

Dňa 10. marca 2008 sťažovateľ doplnil svoj návrh o listinné dôkazy.

Dňa 24. júla 2008 okresný súd uznesením č. k. 6 C 8/05-104 pripustil do konania ďalších dvoch odporcov. (Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 9. septembra 2008.)

Dňa 22. októbra 2008 bolo vo veci nariadené pojednávanie na 1. december 2008.

Dňa 1. decembra 2008 bolo pojednávanie z dôvodu ospravedlnenia právnych zástupcov všetkých účastníkov odročené na 16. január 2009.

Dňa 16. januára 2009 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito s tým, že účastníci konania predložia súdu návrhy na vykonanie ďalších dôkazov. Sťažovateľovi, ktorý alternatívne navrhol aj prerušenie konania, bolo uložené, aby presne špecifikoval návrh týkajúci sa skutkových okolností, a pretože na pojednávaní vzniesol návrh na spojenie prerokovávanej veci s inými vecami, bolo mu uložené, aby presne identifikoval tieto veci. Súd mal pripojiť aj súvisiace spisy.

Dňa 22. januára 2009 právny zástupca odporcu 1 reagoval na výzvu súdu na ostatnom pojednávaní.

Dňa 25. februára 2009 sťažovateľ predložil súdu ďalšie listinné dôkazy.

Dňa 11. marca 2009 okresný súd uznesením č. k. 6 C 8/05-147 návrh sťažovateľa na prerušenie konania zamietol. (Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 3. apríla 2009.)

Dňa 18. mája 2009 sťažovateľ doplnil svoj návrh argumentačne, ako aj listinnými dôkazmi.

Dňa 1. júna 2009 právny zástupca odporcov predložil súdu listinné dôkazy.

Dňa 24. júla 2009 bolo vo veci nariadené pojednávanie na 16. október 2009.

Dňa 30. septembra 2009 sťažovateľ predložil súdu ďalšie listinné dôkazy.

Dňa 16. októbra 2009 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na 6. november 2009 na účely vyhlásenia rozsudku.

Dňa 6. novembra 2009 súd vyhlásil rozsudok č. k. 6 C 8/05-219, ktorým návrh sťažovateľa zamietol, pričom rozhodol, že o trovách rozhodne až po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Dňa 19. novembra 2009 sťažovateľ podal proti uvedenému rozsudku odvolanie.

Dňa 30. novembra 2009 súd uznesením č. k. 6 C 8/05-264 vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku z odvolania. V rovnaký deň boli vyzvaní odporcovia, aby sa vyjadrili k podanému odvolaniu.

Dňa 7. decembra 2009 sa právny zástupca odporcov vyjadril k odvolaniu sťažovateľa.

Dňa 10. decembra 2009 sťažovateľ opätovne požiadal o oslobodenie od zaplatenia súdneho poplatku.

Dňa 15. decembra 2009 sťažovateľ bol súdom vyzvaný, aby preukázal svoje osobné a majetkové pomery.

Dňa 28. januára 2010 sťažovateľ zdokladoval svoje zárobkové pomery.

Dňa 3. marca 2010 okresný súd uznesením č. k. 6 C 8/05-275 sťažovateľovi nepriznal oslobodenie od súdnych poplatkov za odvolanie.

Dňa 15. marca 2010 sťažovateľ podal proti uvedenému uzneseniu súdu odvolanie.

Dňa 17. marca 2010 bol spis predložený krajskému súdu, aby rozhodol o opravných prostriedkoch sťažovateľa.

Dňa 19. augusta 2010 krajský súd rozsudkom č. k. 6 Co 97/2010-291 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v časti výroku, ktorým návrh voči odporcom 2 a 3 zamietol, potvrdil a vo zvyšnej časti vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. V rovnaký deň krajský súd uznesením č. k. 6 Co 98/2010-302 napadnuté uznesenie okresného súdu č. k. 6 C 8/05-275 potvrdil.

Dňa 14. októbra 2010 bol spis vrátený okresnému súdu.

Dňa 7. marca 2011 právny zástupca odporcov 2 a 3 vyzval súd, aby rozhodol o trovách konania.

Dňa 9. marca 2011 sťažovateľ navrhol prerušenie napadnutého konania.

Dňa 11. marca 2011 súd požiadal Okresný súd Čadca o oznámenie stavu konania vedeného pod sp. zn. 11 C 169/09.

Dňa 25. marca 2011 Okresný súd Čadca oznámil súdu, že vec vedená pod sp. zn. 11 C 169/09 ešte nie je právoplatne skončená, vo veci bolo podané odvolanie.

Dňa 6. apríla 2011 okresný súd uznesením č. k. 6 C 8/05-318 rozhodol o trovách konania vo vzťahu k odporcom 2 a 3. V rovnaký deň okresný súd uznesením č. k. 6 C 8/05-322 zamietol návrh sťažovateľa na prerušenie konania.

Dňa 26. apríla 2011 podal sťažovateľ voči uzneseniu č. k. 6 C 8/05-318 odvolanie.

Dňa 27. apríla 2011 súd doručil rovnopis odvolania odporcom na vyjadrenie.

Dňa 5. mája 2011 sa odporcovia vyjadrili k odvolaniu sťažovateľa.

Dňa 31. mája 2011 bol spis predložený krajskému súdu, aby rozhodol o uvedenom odvolaní sťažovateľa.

Dňa 15. júla 2011 krajský súd uznesením č. k. 6 Co 195/2011-340 zmenil napadnuté uznesenie okresného súdu.

Dňa 27. septembra 2011 bol spis vrátený okresnému súdu.

Dňa 26. októbra 2011 okresný súd požiadal Správu katastra v Žiline o zaslanie listinných dôkazov a Stavebný úrad mesta Žilina o zaslanie kompletnej dokumentácie zo súvisiaceho stavebného konania.

Dňa 7. novembra 2011 uvedený stavebný úrad oznámil súdu, že požadovaná dokumentácia sa nachádza v štátnom archíve.

Dňa 8. novembra 2011 súd požiadal príslušný štátny archív o zaslanie predmetnej stavebnej dokumentácie.

Dňa 10. novembra 2011 správa katastra reagovala na žiadosť súdu.

Dňa 22. novembra 2011 príslušný štátny archív oznámil súdu, že na základe poskytnutých údajov nie je schopný stavebný spis vyhľadať.

Dňa 12. januára 2012 bolo vo veci nariadené pojednávanie na 9. marec 2012 a súčasne súd opakovane požiadal štátny archív o zaslanie súvisiacej dokumentácie.

Dňa 18. januára 2012 sťažovateľ doplnil svoje podanie. V rovnaký deň okresný súd urgoval štátny archív o zaslanie dokumentácie.

Dňa 6. februára 2012 súd znovu urgoval štátny archív o zaslanie dokumentácie.

Dňa 21. februára 2012 štátny archív oznámil súdu, že požadované spisy sa u neho nenachádzajú.

Dňa 9. marca 2012 bolo pojednávanie odročené na 27. apríl 2012, pretože právny zástupca sťažovateľa ospravedlnil svoju neúčast'.

Dňa 27. apríla 2012 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na 23. máj 2012 na účely ohliadky na mieste samom.

Dňa 10. mája 2012 bol štátny archív opätovne vyzvaný na predloženie požadovanej dokumentácie.

Dňa 18. mája 2012 štátny archív opakovane oznámil súdu, že požadované spisy sa u neho nenachádzajú.

Dňa 23. mája 2012 sa uskutočnila miestna ohliadka aj bez účasti právneho zástupcu sťažovateľa.

Dňa 19. júla 2012 súd uznesením č. k. 6 C 8/05-505 nariadil vo veci znalecké dokazovanie znalcom z odboru geodézie a kartografie, pričom znalcovi bola určená lehota 60 dní na vypracovanie posudku. (Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 27. júla 2012.)

Dňa 12. septembra 2012 bol spis zaslaný znalcovi.

Dňa 28. septembra 2012 sťažovateľ podal návrh na nariadenie predbežného opatrenia.

Dňa 2. októbra 2012 bol znalec požiadaný o vrátenie spisu, aby mohol súd rozhodnúť o predbežnom opatrení.

Dňa 9. októbra 2012 okresný súd uznesením č. k. 6 C 8/05-522 návrh sťažovateľa na nariadenie predbežného opatrenia zamietol.

Dňa 13. novembra 2012 sťažovateľ podal proti uvedenému uzneseniu odvolanie.

Dňa 21. novembra 2012 okresný súd uznesením č. k. 6 C 8/05-536 uložil sťažovateľovi povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie proti rozhodnutiu o odmietnutí jeho návrhu na vydanie predbežného opatrenia.

Dňa 22. novembra 2012 bol spis predložený krajskému súdu, aby rozhodol o ostatnom odvolaní sťažovateľa.

Dňa 10. decembra 2012 krajský súd uznesením č. k. 10 Co 221/2012-545 napadnuté uznesenie okresného súdu potvrdil. (Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 4. januára 2012.)

Dňa 18. decembra 2012 bol spis vrátený okresnému súdu. Právny zástupca sťažovateľa doložil do spisu znalecký posudok Ing. Ľ. B.

Dňa 14. januára 2013 bol spis opätovne zaslaný znalcovi.

Dňa 22. januára 2013 sťažovateľ požiadal súd o prerušenie konania, pretože vypovedal plnú moc svojmu právnenému zástupcovi.

Dňa 27. marca 2013 znalec bol súdom urgovaný na predloženie znaleckého posudku.

Dňa 3. apríla 2013 znalec požiadal o predĺženie lehoty na vypracovanie znaleckého posudku o ďalších 30 dní.

Dňa 16. apríla 2013 okresný súd uznesením č. k. 6 C 8/05-575 predĺžil znalcovi lehotu na podanie znaleckého posudku do 15. mája 2013.

Dňa 23. mája 2013 a 2. júna 2013 okresný súd urgoval znalca na predloženie znaleckého posudku pod následkom uloženia poriadkovej pokuty.

Dňa 8. júla 2013 okresný súd uznesením č. k. 6 C 8/05-580 znalcovi uložil poriadkovú pokutu.

Dňa 12. júla 2013 okresný súd urgoval znalca na predloženie znaleckého posudku.

Dňa 1. augusta 2013 znalec doručil súdu znalecký posudok č. 17/2013 a súčasne požiadal o odpustenie poriadkovej pokuty. V rovnaký deň bol znalecký posudok doručený právnym zástupcom účastníkov konania.

Dňa 15. augusta 2013 sa právny zástupca odporcu vyjadril k znaleckému posudku, pričom namietal jeho závery a žiadal dopracovanie tohto posudku.

Dňa 23. augusta 2013 sa k znaleckému posudku vyjadrila aj právna zástupkyňa sťažovateľa, ktorá žiadala o vypracovanie dodatku k tomuto posudku.

Dňa 27. augusta 2013 právny zástupca odporcov 2 a 3 urgoval súd, aby rozhodol o trovách konania.

Dňa 9. októbra 2013 súd zaslal znalcovi vyjadrenia účastníkov konania k znaleckému posudku s tým, aby k týmto zaujal stanovisko. Súd súčasne oznámil právnemu zástupcovi odporcov 2 a 3, že jeho urgencia je neopodstatnená, pretože o predmetných nárokoch už bolo rozhodnuté 6. apríla 2011 uznesením č. k. 6 C 8/05-318.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak

porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadostučinenie.

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 8/05 dochádza k porušovaniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov(...)

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná(...)

Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka konania a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou ESLP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitost' veci, ústavný súd konštatuje, že rozhodovanie v napadnutom konaní môže predstavovať určitý stupeň zložitosti súvisiaci s potrebou znaleckého dokazovania, avšak zdĺhavý priebeh napadnutého konania ústavný súd nemôže pripísať iba na vrub tejto skutočnosti. Napokon ani predseda okresného súdu, resp. zákonný sudca vo svojom vyjadrení nepoukázali na skutkovú alebo právnu zložitost' predmetnej veci.

2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľa v preskúmvanej veci, treba poukázať predovšetkým na to, že, ako to z chronológie úkonov vykonaných v napadnutom konaní vyplýva (pozri bod II tohto nálezu), k predĺženiu napadnutého konania prispel aj samotný sťažovateľ najmä tým, že nezaplatil riadne a včas súdny poplatok a ani nepožiadal včas o oslobodenie od súdneho poplatku, podal nekvalifikovaný návrh, preto musel dopĺňovať svoj návrh, pričom pri návrhu na rozšírenie účastníkov na strane odporcu tohto neidentifikoval konkrétne („*Vlastníci koní*“). V týchto súvislostiach už ústavný súd konštatoval, že požiadavka na konanie bez zbytočných prietáhov v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy a rovnako aj podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru môže mať svoju plnú relevanciu len pri takom návrhu na začatie konania, ktorý spĺňa všetky zákonom predpísané obsahové a formálne náležitosti (napr. II. ÚS 10/01, I. ÚS 41/02). Na uvedené správanie sťažovateľa nemohol ústavný súd neprihliadnuť pri úvahe o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia.

Naopak, pokiaľ ide o opakované žiadosti sťažovateľa o oslobodenie od platenia súdnych poplatkov, jeho návrh na predbežné opatrenie a podané opravné prostriedky, tieto okresný súd nezohľadnil v jeho neprospech, pretože využitie možností daných navrhovateľom procesnými predpismi (napr. podľa Občianskeho súdneho poriadku) na uplatňovanie a presadzovanie ich práva v občianskom súdnom konaní spôsobuje síce predĺženie priebehu konania, nemožno ho však kvalifikovať ako postup, ktorého dôsledkom sú zbytočné prietahy (napr. I. ÚS 31/01).

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v predmetnej veci a predovšetkým poukazuje na to, že trvanie posudzovaného konania deväť rokov (od 17. januára 2005) je už samo osebe celkom jednoznačne neprimerané, a to aj v tom prípade,

ak odhliadneme od toho, že spis sa nachádzal v danej veci celkom štrnásť mesiacov na odvolacom (krajskom) súde.

Okrem uvedeného ústavný súd konštatuje, že okresný súd bol v predmetnej veci bez akýchkoľvek zákonných alebo iných dôvodov nečinný od 3. júla 2006 do 8. júla 2007 (šesť mesiacov), od 31. marca 2007 do 24. júla 2008 (šestnásť mesiacov) a od 14. októbra 2010 do 11. marca 2011 (päť mesiacov). Okresný súd teda viac ako dva roky vo veci nevykonal žiadne úkony smerujúce k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ ako žalobca počas napadnutého súdneho konania nachádza, čo je základným účelom práva zaručeného v citovaných článkoch ústavy a dohovoru (pozri napr. I. ÚS 41/02). K priesťahom pritom nedošlo v dôsledku zložitosti veci, iba čiastočne z dôvodu správania účastníkov, ale k zbytočným priesťahom došlo najmä v dôsledku postupu súdu. Na neúmernú zaťaženosť zákonného sudcu (na ktorú „*viac krát upozornil predsedu súdu*“) ani v okolnostiach danej veci nebolo možné prihliadať, tento argument nebolo možné akceptovať. Ústavný súd už v podobných súvislostiach viackrát vyslovil (pozri napr. I. ÚS 23/03 a v ňom citovanú predchádzajúcu judikatúru ústavného súdu), že nedostatočné personálne obsadenie súdu a nadmerné množstvo vecí, v ktorých sa musí zabezpečiť súdne konanie, by mohlo len dočasne ospravedlniť vzniknuté priesťahy, a to len v tom prípade, ak sa na ten účel prijali včas adekvátne opatrenia. Ústava v čl. 48 ods. 2 zaväzuje predovšetkým súdy ako garantov spravodlivosti, aby prijali príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie vecí – a teda vykonanie spravodlivosti – bez zbytočných priesťahov. I keď nie všetky nástroje na vyriešenie tzv. objektívnych okolností sa nachádzajú v dispozičnej sfére vedenia súdu či konajúceho sudcu, nemožno systémové nedostatky v oblasti výkonu spravodlivosti pripisovať na ťarchu účastníkov súdneho konania a mieru ochrany ich práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy oslabiť poukázaním na dlhodobu obmedzenú personálne kapacity príslušných súdov (pozri napr. I. ÚS 119/03). Okrem uvedeného ústavný súd opakovane zdôraznil, že pri posudzovaní toho, či bolo porušené právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov, posudzoval postup súdu, a nie to, či toto právo bolo porušené činnosťou (nečinnosťou) alebo postupom konkrétneho sudcu vybavujúceho danú vec. Preto pri posudzovaní odôvodnenosti sťažnosti nemožno prihliadnuť na skutočnosti označované ako objektívne vo vyjadrení okresného súdu (I. ÚS 6/06).

Vzhľadom na uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 1.

4. V nadväznosti na tento výrok a v záujme efektívnosti poskytnutej ochrany sťažovateľovi ústavný súd vo výroku tohto rozhodnutia v bode 2 prikázal okresnému súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde konať vo veci bez zbytočných prietáhov.

5. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľ požadoval priznať primerané finančné zadosťučinenie vo výške 5 000 € s odôvodnením, že sa nachádza „*neprimerane dlhú dobu v stave právnej neistoty*“.

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nie je dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľa. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať mu aj finančné zadosťučinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti, s prihliadnutím na všetky okolnosti zisteného porušenia práv sťažovateľa, vzhľadom aj na povahu veci a správanie sťažovateľa považuje za primerané vo výške 1 500 €.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 3 a v bode 5.

6. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Sťažovateľovi vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom za tri úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia z 30. mája 2013, spísanie sťažnosti z 31. mája 2013 a písomné stanovisko k vyjadreniu okresného súdu z 10. novembra 2013). Za tri úkony vykonané v roku 2013 patrí odmena v sume trikrát po 130,16 € a režijný paušál trikrát po 7,81 € (v zmysle § 1 ods. 3 a § 11 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov), preto trovy právneho zastúpenia sťažovateľa predstavujú celkove 413,91 €.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd o uplatnených trovách konania sťažovateľa rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 4 výroku tohto rozhodnutia.

7. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou rozhodnutia uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. júna 2014